

L'APUNT

Dona negra lluita pels drets civils

Lluís Lloret

Llegint el titular, segur que algun lector ha pensat en Rosa Parks, que el 1955 no es va aixecar del seient de l'autobús per cedir-lo a un blanc. Resulta que nou mesos abans una noia negra de 15 anys va fer el mateix, Claudette Colvin, un de tants noms i gestos ignorats per la memòria col·lectiva. Duomo publica *Negra. La vida desconocida de Claudette Colvin*, una magnífica

novel·la gràfica de l'autora francesa Émilie Plateau (amb traducció de Sara Bourehiyi), basada en la novel·la de Tania de Montaigne. Amb un estil de dibuix senzill, Plateau mostra una capacitat de síntesi i de comunicació a través de les repeticions del tot admirables. La biografia i la reivindicació tenen valor, però tota història seria bona explicada com *Negra*.

nyant els comicis. Uns anys abans, Warhol ja havia mostrat la seva debilitat per John Kennedy, o millor dit, per la seva vídua, a la qual va evocar el dia de l'enterrament "com una Mare de Déu dolorosa". "Warhol era molt religiós", apunta Daunt.

El feminisme ha trobat en l'art gràfic un aliat per propagar la seva lluita. Així ho van entendre les Guerrilla Girls quan van empaperar Nova York de cartells que denunciaven la discriminació de les dones artistes als museus. I la comunitat afroamericana s'ha sentit representada en obres tan colpidores com la de Willie Cole, que va gravar un gegantí vaixell d'esclaus camuflat en la forma d'una post de planxar. Les visions crítiques del malson del somni americà arriben fins a temps presents. Ed Ruscha va beure de la crisi mundial del 2008 per estampar uns treballs que emulen una senyalètica "abandonada i oblidada de paisatges abandonats i oblidats".

El repte

Fer aquesta exposició en temps de pandèmia sí que ha estat un somni fet realitat. Davant les dificultats per desplaçar obres i especialistes, el CaixaForum i el British Museum, que tenen un acord de col·laboració des de fa temps, han trobat altres maneres per organitzar-la. De fet, han viatjat les obres, però no els tècnics de la prestigiosa institució anglesa, que han confiat plenament en els professionals de la fundació de l'entitat financera catalana per fer el muntatge. L'exposició s'ha estrenat a Madrid amb una resposta entusiasta del públic: l'han vist 60.000 persones. A Barcelona les expectatives també són altes, sense perdre de vista els protocols de les restriccions. "Des del setembre, hem rebut 120.000 visitants, gairebé el límit de l'aforament permès, actualment el 50%", revela Elisa Durán, directora general adjunta de la Fundació Bancària la Caixa. ■

van pujar al carro de l'art gràfic, fidels al seu llenguatge. I a partir dels anys setanta es van afegir a la festa els minimalistes i els conceptualistes, els hiperrealistes i els artistes que van renovar l'estètica de la figura humana, com un Robert Longo que va parodiar els *yuppies* en unes imatges que no acaba de quedar clar si ballen desenfrenadament o es recarolen de dolor.

La mostra té un perfil cronològic, però cap al final aborda específicament alguns dels temes que els artistes han tractat amb esperit dissident. Aquí ens tornem a trobar amb el Warhol que el 1972 es va avenir a fer campanya a favor del senador George McGovern en les eleccions presidencials. Es va inventar un cartell amb un primer pla facial del seu contrincant, Richard Nixon, amb la pell de color verd, els ulls taronges i els llavis grocs. Un aspecte demònic de qui acabaria gua-

El músic bisbalenc ha enregistrat el seu onzè disc, 'La felicitat també plora', amb cinc productors diferents

Miquel Abras, de cinc maneres

Xavier Castellón
LA BISBAL D'EMPORDÀ

Quinze anys després d'haver debutat en solitari amb l'àlbum *Entre mil vidres trencats*, el cantant i compositor bisbalenc Miquel Abras publica el seu onzè disc —comptant el que va gravar amb Cesk Freixas i el directe *Fills del Mar Tour* (2019)—, titulat *La felicitat també plora* (U98 Music). Onze discos en quinze anys és una mitjana exemplar que parla d'un músic molt treballador i prolífic. Ja ho va demostrar el 2018 amb la publicació simultània de dos discos diferents i complementaris, *Punt de partida* i *Punt de no retorn*, i ara amb un disc en què continua la seva recerca de noves sonoritats d'una altra manera. Les onze cançons que l'integren han estat vestides musicalment parlant per cinc productors diferents: Carlus Ramió, que ha treballat amb Abras en tots els seus discos, aquí produeix tres cançons; Albert Solà i el grup de pop electrònic Minova, tres cançons més respectivament; Xeco de Paula ha produït un dels temes (*Crits sota l'aigua*) i Danko Compta, que va ser el bateria de la gira *Fills del Mar*, ha compost i produït *De caps per avall*. "M'agrada compartir la música i sempre intento envoltar-me de gent que cregui molt en el projecte. El resultat ha estat un disc amb una gran varietat de sonoritats. I reconec que al principi estava una mica cagat [riu], perquè els passava les cançons pràcticament despullades i els

Miquel Abras, a la portada del disc ■ FRANCESC BERTRAN 'EL SUEC'

donava carta lliure per produir-les. Per fer això has de creure molt en les persones amb les quals treballes."

Durant l'any passat, Abras va anar preparant el terreny amb dos *singles*, *Flor d'estiu*, també amb la col·laboració vocal de Minova —l'altra convidada del disc és la cantant Clara Gispert, a *Crits a sota l'ai-*

gua—, i un segon senzill titulat *Ara que ets ocell*. I ara s'acaba de llançar com a *single* i videoclip el tema que obre el disc, *Què serà de les nostres vides*. En el videoclip, dirigit per Guillem Roma, apareix un dels fills d'Abras interpretant el paper del cantant quan era adolescent i anava a assajar a casa del seu amic i, ara de nou bateria, Toni Molina. I també hi surt el seu pare, l'artista plàstic Joan Abras, tocant amb un trio a la sala Mariscal de l'Estartit, com si fos el seu fill amb uns quants anys més, en un futur hipotètic però versemblant.

A pesar de tota la diversitat sonora del disc, amb elements electrònics i detalls diversos, en directe el

grup d'Abras per a la nova gira serà un quartet clàssic de rock: Toni Molina, bateria; Xeco de Paula, piano i teclats; Carlus Ramió, baix, i Miquel Abras, guitarra elèctrica i acústica i veu. Així es podrà comprovar el 10 d'abril en el primer concert de la gira, que tindrà lloc al Teatre Municipal de Girona, dins del Festival Strenes, on Abras ja va gravar l'esmentat disc en directe, llavors a les escales de la catedral.

A Abras no el preocupa gens que les cançons sonin diferent al disc i en directe; al contrari, gairebé el motiva més: "El disc s'escolta a casa i, en directe, a mi m'agrada deixar-me portar per les emocions del moment." ■

"M'agrada compartir la música i intento envoltar-me de gent que cregui en el projecte"